

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/9/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1499899934
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1499899934.9

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Silvie Walterovej a Mgr. Zity Leimbergerovej, v právnej veci žalobkyne: U. J., C. Q. X.X.XXXX, D. S. S., S. Y. Č.. XXXX/XX, zastúpená Grand Oak Legal, s.r.o., IČO: 51 673 541, Bratislava, Konventná č. 6, za ktorú koná JUDr. Marek Šmid, proti žalovaným: X/ W. N., C. Q. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/E, S., X/ Y. X. Š., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. X. Č.. XXXX/X N., S., X/ B. T. K., C. Q. X.X.XXXX, S. V. O. Č.. XX, H. - B., X/ Y. B. I., C. Q.X. X.X.XXXX, S. J. Č.. XX/E, S., X/ Q. I., C. Q. X.X.XXXX, S. J. Č.. XX/E, S., X/ M. O., C. Q. XX.X.XXXX, D. M. M. Č.. XX, S., X/ V. O., C. Q. XX.X.XXXX, D. M. J. Č.. XE, S., X/ X. Q., C. Q.X. XX.XX.XXXX, S. T. Č.. X, S., X/ Y. B. Q., C. Q. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/ E, S., XX/ B. T. Q., C. Q. X.X.XXXX, S. J. Č.. XX/E, S., XX/ B. D., C. Q. XX.X.XXXX, D. M. Š. Č.. XX, S., XX/ W. D., C. Q. XX.X.XXXX, D. M. J. Č.. XE, S., XX/ Y. L. I., C. Q. XX.XX.XXXX, S. O. Č.. XXX/ XX, C. Q., XX/ W. M., C. Q. XX.X.XXXX, S. S. I. Č.. XX, S., XX/ I. U., C. Q. XX.XX.XXXX, S. J. Č.. XX/ E, S., XX/ Q. Y., C. Q. X.X.XXXX, S. N. Č.. XXXX/XX, S., XX/ B. N., C. Q. X.X.XXXX, S. J. Č.. XX/E, S., XX/ H. N., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/E, S., XX/ Y. A. Č., C. Q. X.X.XXXX, S. J. Č.. XX/E, S., XX/ Y. Y. Č., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/E, S., XX/ Q. I., C. Q. X.X.XXXX, D. M. J. Č.. XE, S., XX/ I. M., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/E, S., XX/ Y. T. B., C. Q. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/E, S. Y., XX/ W. S., C. Q. X.X.XXXX, S. J. Č.. XX/E, S., XX/ T. U., C. Q. XX.X.XXXX, S. N. Č.. XX/XX, I., XX/ W. N., C. Q. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/F, S., XX/ T. T., C. Q. XX.XX.XXXX, S. Č.. XXX, O. XX/ M. Š., C. Q. XX.X.XXXX, S. U. Č.. XXXX/XX, S., XX/ Y. Q. I., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/F, S., XX/ N. U., C. Q. X.X.XXXX, S. N. O. Č.. XXX, N. O., XX/ Y. X. B. I., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/F, S., XX/ Q. N., C. Q. X.X.XXXX, S. J. Č.. XX/F, S., XX/ Y. W. W., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/F, S., XX/ I. N., C. Q. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/F, S., XX/ B. B., C. Q.X. XX.XX.XXXX, S. U. Č.. XX, S., XX/ I. B., C. Q. XX.XX.XXXX, S. Š. I. Č.. XX, S., XX/ B. W. I., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/F, S., XX/ Y. S. Š., C. Q. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/F, S., XX/ B. A. Š., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/F, S., XX/ M. B., C. Q. X.X.XXXX, D. M. J. Č.. XXF, S., XX/ H. J., C. Q. XX.XX.XXXX, S. D. Č.. XXXX/XX, S., XX/ Y. B. A. J., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. S. Č.. X, S., XX/ Y. A. A., C. Q. X.X.XXXX, S. S. Č.. X, S., XX/ S. B., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/F, S., XX/ T. B., C. Q. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/F, S., XX/ Y. Y. Š., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/F, S., XX/ Y. X. Š., C. Q. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/F, S., XX/ K. I. U. B., C. Q. Ň. XX.X.XXXX, S. X. S. Č.. XXXX/XX, Č. S., Č. U. XX/ K. C., C. Q. XX.X.XXXX, S. M. U. Č.. XXX/X, S., XX/ W. C., C. Q. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/G, S., XX/ Y. T. M., C. Q. XX.X.XXXX, S. I. Č.. XX, S. XX/ X. W., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. C. Č.. XX, S., XX/ B. A., C. Q. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/C, S., XX/ B. W. B., C. Q. XX.X.XXXX, D. M. T. Č.. XXXX/XX, S., XX/ Y. Q. O., C. Q. X.X.XXXX, S. J. Č.. XX/G, S., XX/ B. O., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/G, S., XX/ X. Š., C. Q. X.XX.XXXX, S. M. H. Č.. XX, S., XX/ Y. Y. Š., C. Q.X. X.X.XXXX, S. M. H. Č.. XX, S., XX/ Y. B. O., C. Q. XX.X.XXXX, S. I. Č.. XXX, XXX XX, I., XX/ I. Š., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. O. Č.. XX/XX, M. S., XX/ B. Š., C. Q. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/G, S., XX/ Y. M. A., C. Q. X.X.XXXX, S. Š. Č.. XX, S., XX/ B. M. V., C. Q. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/G, XXX XX, S., XX/ Y. B. Š., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/G, S., XX/ Y. T. N., C. Q. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/G, S., XX/ B. M. X., C. Q.X. XX.XX.XXXX, S. D. Č.. X, S., XX/ U. U. X., C. Q. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/G, S., XX/ Y. K. B., C. Q. XX.X.XXXX, D. M. J. Č.. XX, S., XX/ Y. M. B., C. Q. XX.X.XXXX, D. M. N. Č.. XX, S., XX/ Q. I., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. O. Č.. XXX/XX, S. XX/ H. B., C. Q. XX.X.XXXX, D. M. D. Č.. X, S., 72/ P.A. EnergoConsulting s.r.o., so sídlom Hviezdoslavovo nám. č. 14, Bratislava, IČO: 45 876 118, XX/ Y. S. S., C. Q. XX.XX.XXXX, D. M. M. I. Č.. XX, S., XX M. A., C. Q. X.X.XXXX, D. M. Š. Č.. XX, S., XX/ U. Y. B., C. Q. XX.XX.XXXX, S. T. Č.. XX, XXX XX, S., XX/ Y. M. L., C. Q. XX.X.XXXX, D. M. J. Č.. XX, S., XX/ X. L., C. Q. XX.X.XXXX, D. M. J. Č.. XX, S., XX/ W. T. C., C. Q. X.X.XXXX, D. Y. M. N. Č.. X, S., XX/ Y. W. U. H., C. Q. XX.X.XXXX, D. M. M. I., Č.. XXXX/XX, S., XX/ B. V. H., C. Q.X. XX.X.XXXX, D. M. M. I. Č.. XX, S., XX/ Y. B. M., C. Q. XX.XX.XXXX, D. M. J. Č.. XX/D, S., XX/ R. B.,

C. Q. X.X.XXXX, D.Ý. M. N. Č.. XX, S., XX/ K. B., C. Q. XX.X.XXXX, D. M. N. Č.. XX, S., XX/ Y. W. I., C. Q.X. XX.XX.XXXX, D. M. J. Č.. XX, S., XX/ Y. W. I., C. Q. XX.XX.XXXX, D. M. J. Č.. XX, S., XX/ M.. O. D., C. Q.X. XX.X.XXXX, D. M. J. Č.. XX/D, S., XX/ A. A., C. Q. X.X.XXXX, D. M. D. Č.. XX, S., XX/ B. M., C. Q. XX.X.XXXX, S. B. L. Č.. XX, XX/ W. M., C. Q. XX.X.XXXX, S. M. I. Č.. X, S., XX/ B. Š., C. Q. XX.XX.XXXX, S. D.É. Č.. XXXX/XX, S., XX/ B. Š., C. Q. X.X.XXXX, S. D. Č.. XXXX/XX, S., XX/ Q. Y. M. S., C. Q. XX.X.XXXX, S. T.Á. Č.. XXX, XX/ B. A. S., C. Q. XX.X.XXXX, S. T. Č.. XXX, XX/ W.C. M., C. Q. XX.X.XXXX, D. M. D. Č.. XXXX/XX, S., XX/ Y. Q. M., C. Q.X. XX.XX.XXXX, D. M. D. Č.. XXXX/ XX, S., XX/ L. O., C. Q. XX.X.XXXX, S. L. H. Č.. XX, S., XX/ M. S., C. Q.X. X.XX.XXXX, S. J. Č.. XX/B, S., XX/ L. W., C. Q. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/B, S., XX/ O. V., C. Q.X. X.X.XXXX, S. J. Č.. XXC, S., XXX/ B. O., C. Q. X.X.XXXX, S. J. Č.. XX, S., XXX/ B. O., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX, S., XXX/ B.. X. B., M., C. Q. XX.XX.XXXX, D. M. J. Č.. XXD, S., XXX/ B. M., C. Q. XX.X.XXXX, D.Ý. M. Š. Č.. XX, S., XXX/ X. S., C. Q. X.X.XXXX, S. D. Č.. X, S., XXX/ Y. X. M., C. Q.X. X.X.XXXX, S. O. Č.. XXX, O., XXX/ Y. S. M., C. Q. XX.XX.XXXX, S. R. Č.. X, S., XXX/ Q. B. A. I., C. Q.X. X.X.XXXX, S. M. A. Č.. XX, S., XXX/ U. W. I.-W., C. Q. XX.X.XXXX, S. D. Č.. X, S., XXX/ Q. L. I.-W., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. D. Č.. X, S., XXX/ M. S., C. Q. XX.XX.XXXX, S. R. Č.. XX, S., XXX/ H. U., C. XX.X.XXXX, S. M. I. Č.. X, S., XXX/ Y. N., C. Q. XX. X.XXXX, S. M. Č.. XX, D., XXX/ Y. L. D., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/A, S., XXX/ Y. I. D., C. Q. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/A, S., XXX/ Y. B. Ď., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. M. Č.. XX, S. S., XXX/ B. A., C. Q. XX.X.XXXX, D. M. J. Č.. XXA, S., XXX/ B.. Q. N., M., C. Q. X.X.XXXX, S. O. Č.. X, S., XXX/ N. Q., C. Q. XX.XX.XXXX, S. J. Č.. XX/A, S., XXX/ Q. M., C. Q. XX.X.XXXX, S. L. Č.. XX, XXX/ B. T., C. Q. XX.X.XXXX, S. K. B. Š. Č.. X, M., XXX/ O. I., C. Q.X. X.X.XXXX, S. J. Č.. XXXX/XX, S., XXX/ D. Š., C. Q. XX.XX.XXXX, S. N. Č.. XXXX, V., XXX/ A. V., C. Q. XX.X.XXXX, D.Ý. M. J. Č.. XXB, S., XXX/ S. U. D., C. Q. XX.X.XXXX, S. D. Č.. XXXX/XX, S. XXX/ Y. W. A., C. Q. X.X.XXXX, D. M. J. Č.. XXC, S., XXX/ U. D. R., C. Q. X.X.XXXX, D. M. J. Č.. XXC, S., XXX/ U. V., C. Q. XX.XX.XXXX, S. J. Č.. XXXX/XXC, S., XXX/ W. V., C. Q. XX.X.XXXX, S. D. Č.. X, S., XXX/ Y. B. B., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. B.. U. Š. Č.. XX, O. D., XXX/ Š. A., C. Q. XX.X.XXXX, S. D. Č.. XXXX/XX, S., XXX/ B. A., C. Q.X. XX.XX.XXXX, S. D. Č.. XXXX/XX, S., XXX/ Y. Š. N., C. Q. XX.X.XXXX, D. M. S. Č.. X, S., XXX/ V. N., C. Q. X.XX.XXXX, D. M. S. Č.. X, S., XXX/ Y. B. R., M., C. Q. XX.X.XXXX, S. T. Č.. XX, S., XXX/ B. S., C. Q. XX.XX.XXXX, S.L. J. Č.. XX/D, S., XXX/ B. W., C. Q. XX.X.XXXX, D. M. Ž. Č.. XXXX/X, S., XXX/ X. W., C. Q.X. XX.X.XXXX, D. M. Ž. Č.. XXXX/X, S., XXX/ U. B., C. Q. XX.X.XXXX, S. D. Č.. XX, S., XXX/ A. B., C. Q.X. X.X.XXXX, S. D. Č.. XX, S., XXX/ U. B. B., C. Q. XX.X.XXXX, S. N. Č.. XX, S., XXX/ B. V. B., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. N. Č.. XX, S., XXX/ L. T., C. Q. XX.X.XXXX, S. O. Č.. XX, D., XXX/ B. Y. T., C. Q.X. XX.X.XXXX, D. M. A. Č.. X, B., XXX/ U. Ž., C. Q. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX, S., XXX/ Y. M. J., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX, S., XXX/ Y. K. J., C. Q. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX, S., XXX/ Q. Q., C. Q. X.X.XXXX, S. Š.É. Č.. XX, S., XXX/ Y. Q. O., C. Q. X.X.XXXX, S. J. Č.. XX/C, S., XXX/ B.. B. O., C. Q.X. X.XX.XXXX, S. J. Č.. XX/C, S., XXX/ B., O.U.L., Y.: XX XXX XXX, O. O., J. Č.. XXA, S., XXX/ Y. X. N., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. C. Č.. XX, S., XXX/ X. N., C. Q. X.X.XXXX, S. C. Č.. XX, S., XXX/ Y. S. N., C. Q.X. XX.XX.XXXX, S. C. Č.. X, S., XXX/ Y. Y. B., C. Q. XX.X.XXXX, S. O. Ú. Č.. XX, S., XXX/ W. B., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. O. Ú. Č.. XX, S., XXX/ K. Q., C. XX.XX.XXXX, S. J. Č.. XXXX/XXB, S., XXX/ A. I., C. Q.X. XX.XX.XXXX, S. J. Č.. XX/XX, XXX, O., P., XXX/ Q. I. U. V., C. Q. XX.X.XXXX, S. C. Č.. X/XX, XXX, O., P., XXX/ K. B., C. Q. XX.X.XXXX, D. M. A. Č.. XX, B., 160/ hakari, s. r. o., IČO: 52 497 844, so sídlom Cabanova č. 13/A, Bratislava, XXX/ K. Q., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. J. Č.. XX/B, S., XXX/ Y. S., C. Q. X.XX.XXXX, S. N. Č.. X, S., XXX/ B. S. V., C. Q.X. XX.X.XXXX, S. T. Č.. XXX/X, S., XXX/ W. Q. A., C. Q. XX.XX.XXXX, S. J. Č.. XX/C, S., 165/ NVK, s.r.o., IČO: 35 704 101, so sídlom Cabanova č. 13/D, Bratislava XXX/ D. I., C. Q. X.X.XXXX, S. N. Č.. XXXX/XX, S., XXX/ Y. U. N., C. Q. XX.X.XXXX, S. M.Í. Č.. XX, S., žalovaní v 1.-10., 13.-21., 23.- 27., 29.-40, 42., 44.-56., 58.-72., 75., 79., 87., 103.-107., 109., 110., 112.-114., 117.-129., 131.-137., 139.,143.-146., 149., 150., 152.-156., 158., 161., 165. rade, zastúpení ADVOKAT-S, spol. s r.o., Bratislava, Konventná č. 9, IČO: 35 948 540, za ktorú koná Mgr. Michal Šaling, žalovaní 76. a 77. rade zastúpení: JUDr. Martin Parajka, Bratislava, Hany Ponickéj č. 4762/2A, žalovaní 11.-12., 22.,28.,43.,57.,73.-74., 78.,80-86.,88.-102, 108.,111.,115.-116.,130.,138.,140.-142.,147.-148.,157.,159-160.,162.-164., 166., 167. rade, zastúpení: Y. M. O., S., J. Č.. XX/E, o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, na odvolanie žalobkyne proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 11. júla 2023, č. k. 4 C 111/1999-2121, takto

rozhodol:

II. Žalovaným v 1. až 167. rade n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 11. júla 2023, č. k. 4 C 111/1999-2121, rozhodol o trovách konania v prejednávanej veci tak, že žalovaným v 1. až 167. rade spoločne a nerozdielne priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 77 ods. 1, § 255 ods. 1, § 396 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že v prejednávanej veci rozhodol rozsudkom zo dňa 25. septembra 2020, č. k. 4 C 111/1999-1947, tak, že zamietol žalobu žalobkyne (výrok I.), žalovaným v 1. až 175. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.) s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (výrok III.) a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť trovy konania za vypracovanie znaleckého posudku na účet Okresného súdu Bratislava IV, o výške ktorých rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok IV.). Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 15 Co 26/2021-2108, zo dňa 25.1.2023, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku I. a vo výrokoch II., III. a IV. zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. odvolací súd zrušil a v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že v uvedenom výroku absentuje miera, akou sa žalovaní (v postavení nerozlučných spoločníkov) podieľajú na nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Úlohou súdu prvej inštancie preto bolo v ďalšom konaní odstrániť uvedený nedostatok v určení miery, akou sa žalovaní podieľajú na nároku na náhradu trov konania. Ako súvisiaci výrok s výrokom II. odvolací súd zrušil aj výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd zrušil aj výrok IV. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť trovy konania za vypracovanie znaleckého posudku na účet Okresného súdu Bratislava IV, keďže súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia svoj postup žiadnym spôsobom nezdôvodnil, preto ani nebolo možné zistiť, akými úvahami sa pri rozhodovaní vo výroku IV. rozsudku riadil. Súd prvej inštancie v odôvodnení konštatoval, že odvolací súd mu nevytýkal rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p., keď neúspešnej strane sporu (žalobkyni) uložil povinnosť nahradiť úspešnej strane (žalovaným) trovy konania a nevytýkal ani rozsah priznanej náhrady trov konania (100 %). Z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že súd prvej inštancie nerešpektoval postavenie žalovaných v spore ako nerozlučných spoločníkov podľa § 77 C.s.p. [spoluvlastníci ideálnych podielov; z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní spoločne a nerozdielne (§ 139 ods. 1 Občianskeho zákonníka)]. Rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa ustanovení § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 396 ods. 3 C.s.p. za použitia § 77 C.s.p. tak, že žalovaným v 1. až 167. rade spoločne a nerozdielne priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O povinnosti zaplatiť trovy konania za vypracovanie znaleckého posudku, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol vo výroku IV. napadnutého rozhodnutia nebolo potrebné rozhodovať, nakoľko všetky tieto výdavky boli kryté preddavkami. Tieto výdavky sú tak trovami konania, o ktorých výške rozhodne spolu s ďalšími trovami vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozhodnutia v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p.

2. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa dôvodiac, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie nesprávne a neúplne zistil skutočný stav veci vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania. Podľa žalobkyne záver o trovách konania je neudržateľný, nespravodlivý, pre žalobkyňu je vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci likvidačný, pričom takáto aplikácia zákonných ustanovení a ich následný výkon by bol zároveň v rozpore s dobrými mravmi. Podľa žalobkyne súd prvej inštancie neprimerane nespravodlivo aplikuje § 77 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., pričom nijako nezohľadnil povinnosť aplikovať moderačné právo súdu vyplývajúce z § 257 C.s.p. S poukazom na § 257 C.s.p. odvolateľka konštatovala, že použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (pozri napr. R 34/1982). Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 C.s.p. vyžaduje

kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a zároveň výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (viď rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Cdo 17/2009, 5 Cdo 67/2010 či 3 M Cdo 46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 C.s.p. považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu Českej republiky, III. ÚS 292/07, či I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nálezy Ústavného súdu Českej republiky, III. ÚS 727/2000). Ustanovenie § 257 C.s.p. neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (pozri nálezy Ústavného súdu Českej republiky, I. ÚS 2862/07). Použitie § 257 C.s.p. neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo, že zároková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 256/2021, zo dňa 26.1.2023). Žalobkyňa legitímne iniciovala predmetné súdne konanie návrhom podaným na Okresný súd Bratislava IV dňa 14.9.1999, pričom sa domáhala, aby súd vyslovil neplatnosť časti kúpnej zmluvy č. XXXXXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 7.4.1998 medzi pôvodne žalovaným v 1. rade Hlavným mestom Slovenskej republiky Bratislava a žalovaným v 2. rade spoločnosťou OTYK - Stavebné podnikanie, spol. s r.o., IČO: 00 604 712 (ďalej ako „pôvodne žalovaný 2“), ktorý v priebehu súdneho konania zanikol bez právneho nástupcu. Žalobkyňa pred podaním tohto návrhu disponovala správnym rozhodnutím - ktoré jednak zakladalo práva žalobkyni a zároveň sa prezúmovaľa jeho správnosť - rozhodnutím Okresného úradu Bratislava, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva, č. j. 544/98-10/J01/ (1697/92), vydaným dňa 3.9.1998, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.10.1998 (ďalej ako „reštitučné rozhodnutie“), ktorým bolo žalobkyni priznané vlastnícke právo k pozemku, parcele registra „C“ KN, parcelné č. XXXX/XX, nachádzajúcemu sa v katastrálnom území Q., podľa Geometrického plánu č. XX-XX/XX zo dňa 10.8.1998, vyhotoveného GEOMEPEM-om, zememeračskou kanceláriou Bratislava (ďalej ako „Nehnutelnosť“). Bývalý Okresný úrad Bratislava, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva teda reštitučným rozhodnutím „odškodnil“ žalobkyňu a uznal jej reštitučný nárok, ktorý jej vznikol v dôsledku závažnej majetkovej krivdy spáchanej na jej rodinných príslušníkoch v dôsledku prechodu nehnuteľnosti do vlastníctva štátu v roku 1972 bez právneho dôvodu (ďalej ako „neoprávnený zásah štátnej moci“). Uvedenú nehnuteľnosť vlastnila rodina žalobkyne od roku 1934, pričom žalobkyňa svoje vlastníctvo k nehnuteľnosti vyvodzuje z rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava - mesto v Bratislave č. D463/72, zo dňa 14.4.1972, ktoré na ňu prešlo v rámci dedičstva po otcovi žalobkyne - W. Q., zomrelom dňa X.X.XXXX. Až následne z dôvodu pochybného prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti pôvodne žalovaným v 2. rade na tretie osoby najskôr Okresný súd Bratislava IV uznesením sp. zn. 4 C 111/199-379 pripustil, aby do konania vstúpili ďalšie desiatky účastníkov a následnými rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava IV, vydanými v nadväznosti na ďalšie prevody vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti aj ich nástupcovia (v súčasnosti žalovaní 1. až 167.). Žalovaní 1. až 167., ako aj žalobkyňa boli v dôsledku uvedeného nútení pokračovať v súdnom konaní až dodnes, pričom nemožno žalobkyni pričítať zásadnú okolnosť - počet žalovaných, ktorý sa od momentu podania žaloby (vtedy boli dvaja žalovaní) zvýšil na 167. Žalobkyňa aj napriek tomu, že je osoba vyššieho veku s významným obmedzením mobility a schopností, iba legitímne uplatňovala na súde svoje právo, ktoré jej vyplýva zo zákona, ako aj z právoplatného reštitučného rozhodnutia pôvodne iba voči dvom žalovaným. Žalobkyňa sa po neoprávnenom zásahu štátnej moci z roku 1972, ktorého následky trvali až do vydania reštitučného rozhodnutia, bránila proti zásahu zo strany pôvodného žalovaného - Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava na súde. Aj napriek týmto okolnostiam v zmysle prvostupňového rozhodnutia (viď bod 53.) pochybila pri označovaní účastníkov iba vo vzťahu k dvadsiatim štyrom účastníkom z ich celkového počtu stošesťdesiatšesť, pričom úplne opomenula uviesť iba devätnásť účastníkov, štyroch účastníkov uviedla nesprávne a jedného účastníka uviedla duplicitne. Z uvedeného teda vyplýva zanedbateľný pomer chybné označených účastníkov

súdneho konania, ktorý percentuálne predstavuje iba 14,371%. Je nutné dodať, že počet účastníkov konania sa počas takmer 24 rokov trvajúceho konania menil, pričom sme presvedčení, že vo svetle takmer 24 rokov trvajúceho sporu k pozemkom, ktorých vlastníctvo bolo postihnuté neoprávneným zásahom štátnej moci, dostatočným „trestom“ za neuvedenie v žalobe devätnástich účastníkov, štyroch účastníkov nesprávne a jedného duplicitne pre žalobkyňu je to, že krajský súd v rozhodnutí o odvolaní zamietol odvolanie voči I. výroku prvostupňového rozhodnutia. Uvedené má v zmysle prvostupňového rozhodnutia, rozhodnutia o odvolaní, ako aj v zmysle uznesenia pre žalobkyňu fatálne následky v podobe predpokladanej likvidačnej výšky trov súdneho konania, a to len pre formálne pochybenie, ktorého sa okrem iného pri vypracúvaní písomného prvostupňového rozhodnutia vo viacerých prípadoch dopustil aj samotný Okresný súd Bratislava IV (viď bod 15. rozhodnutia o odvolaní). Odvolateľka zdôraznila, že iba v dôsledku tohto formálneho pochybenia sa Okresný súd Bratislava IV ani odvolací súd vôbec nezaoberali meritom veci. Zároveň sa Okresný súd Bratislava IV ani odvolací súd, ani Mestský súd Bratislava IV nijako nevysporiadal s aplikáciou moderačného práva vo vzťahu k priznaniu nároku na náhradu trov konania, aby sa naplnil základný účel a zmysel každého súdneho rozhodnutia, ktoré má predstavovať spravodlivé usporiadanie vzťahu medzi sporovými stranami. Odvolateľka poukázala na to, že o náhrade trov súdneho konania Okresný súd Bratislava IV prvýkrát rozhodol už rozsudkom č. k. 4 C 111/1999-794, zo dňa 7.3.2012 (ďalej ako „Rozsudok zo dňa 7.3.2012“), ktorým aj napriek skutočnosti, že žalobkyňa mala plný úspech vo veci na základe dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa vtedy účinného § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (dnes § 257 C.s.p. pozn. aut.), žalobkyňu nepriznal náhradu trov konania. Okresný súd Bratislava IV v uvedenom rozhodnutí využitie svojho moderačného práva podľa vtedy účinného § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (dnes § 257 C.s.p. pozn. aut.) odôvodnil tak, že účastníci konania, ktorí boli v súdnom konaní neúspešní, a proti ktorým by inak vznikol žalobkyňu nárok na náhradu trov konania, nezavinili právny stav a ktorí rovnako nedali svojim správaním príčinu na podanie návrhu na začatie súdneho konania, ale jednotlivé svoje podiely bytového domu (postaveného na nehnuteľnosti) nadobudli v dobrej viere, bez akéhokoľvek záujmu zúčastniť sa v súdnom konaní. Podľa odvolateľky (i) existencia neoprávneného zásahu štátnej moci do jej práv v kombinácii s (ii) reštitučným rozhodnutím a (iii) ďalšími nejasnými rozhodnutiami štátnych orgánov Slovenskej republiky, (príkladmo rozhodnutie Pozemkového úradu Bratislava mesto zo dňa 25.4.1996 č. 1679/92-Pu/Bc-2, rozhodnutie Krajského úradu v Bratislave 298/98 z 24.7.1998, rozhodnutie Úradu Geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky č. 4723/2004 z 11.4.2005), pričom tieto obsahovali aj mnohé ďalšie chyby, ktoré konštatovali samotné štátne orgány (napr. „Vzhľadom na to, že katastrálny zákon a správny poriadok porušili nielen bývalý Okresný úrad Bratislava IV, katastrálny odbor, ale aj Katastrálny úrad v Bratislave, Úrad správne rozhodol tak, že zmenil rozhodnutie Katastrálneho úradu v Bratislave č. Katastra - XX-XXX-X/XX-LK zo dňa 25.9.2003 a zrušil rozhodnutie katastrálneho odboru Okresného úradu Bratislava IV. Úrad v odôvodnené svojho rozhodnutia však nedopatrením uviedol, že Okresný úrad Bratislava IV, katastrálny odbor porušil § 49 správneho poriadku.. V skutočnosti Okresný úrad Bratislava IV, katastrálny odbor a Katastrálny úrad v Bratislave porušili § 46 správneho poriadku. Predsedníčka Úradu je názoru, že Okresný úrad Bratislava IV, katastrálny odbor porušil aj § 31 ods. 1 katastrálneho zákona, hoci sa to v napádanom rozhodnutí Úradu neuvádza“) (iv) viacnásobnými zmenami v označovaní dotknutých pozemkov a dispozícií s nimi prostredníctvom geometrických plánov, sú všetko okolnosti, ktoré predchádzali podaniu žaloby a žalobkyňa bola de facto nútená týmito okolnosťami podať žalobu, keďže právny stav bol nie z dôvodov na jej strane nejasný. Do toho následne opäť z dôvodov nie na strane žalobkyne došlo k rozšíreniu pasívne vecne legitimovaných osôb, ktorých neúplné označenie malo za následok, že odvolací súd v rozhodnutí o odvolaní zamietol odvolanie voči I. výroku prvostupňového rozhodnutia. Odvolateľka poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 293/2018, zo dňa 7.10.2018, podľa ktorého „Protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere verejnosti v spravodlivé súdne konanie a v súdny systém ako taký. Ak účastník pri podaní žaloby a označení žalovaného subjektu konal s dôverou v skoršie právoplatné súdne rozhodnutie a postupoval plne v súlade s tam uvedeným právnym názorom týkajúcim sa toho, kto je v spore pasívne vecne legitimovaným subjektom, bolo povinnosťou krajského súdu prijať taký výklad príslušných zákonných ustanovení, ktorý by zachoval právo na súdnu ochranu sťažovateľa. Zodpovednosť za nejasne nastavené pravidlá týkajúce sa konania štátu nie je v okolnostiach posudzovaného prípadu možné prenášať na sťažovateľa, ale mal by ich niesť v prvom rade štát. Tým, že všeobecné súdy k otázke pasívnej vecnej legitimácie žalovaného zaujali protirečiaci si právny názor a v oboch prípadoch žalobu pre nedostatok pasívnej vecnej legitimácie zamietli, vytvorili situáciu, ktorú nie je možné nazvať inak než absurdnou.“ Odvolateľka namietala, že ani

z prvostupňového rozhodnutia, ani z rozhodnutia o odvolaní, a rovnako ani z uznesenia nijako nevyplýva, ako sa konajúce súdy vysporiadali s aplikáciou § 257 C.s.p. v kontexte osobitostí prejednávanej veci. Zároveň je z uvedených rozhodnutí zrejmé, že neúspech žalobkyne bol zapríčinený výlučne formálnym pochybením spočívajúcim v nesprávnom označení veľkého počtu žalovaných žalobkyňou. Uvedené rozhodnutia preto nespĺňajú základnú požiadavku na naplnenie princípu právnej istoty v zmysle čl. 2 C.s.p., ktorý je imanentnou súčasťou ústavou garantovaného práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces. Navyše, nepochybne v tomto súdnom konaní existujú aj dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnej strane. Z judikatúry vyplýva, že za dôvody hodné osobitného zreteľa sú považované okolnosti, ktoré žalobcov viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, po komplexnom posúdení všetkých okolností súdneho konania. Napríklad v prípade, keď sa jednalo o špecifickú otázku určenia neplatnosti hlasovania v bytovom dome medzi vlastníkami bytov a nebytových priestorov, výnimočnosť prejednávanej veci spočívala jednak v okolnostiach danej veci (spor vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome), ako aj v okolnostiach, že žalobcovia boli starší ľudia, dôchodcovia a vzniknuté trovy konania by mohli zásadným spôsobom zasiahnuť do ich sociálnej a majetkovej sféry. A naopak, žalovanému nepriznaním náhrady trov konania nebola spôsobená žiadna ujma v jeho majetkovej sfére. Ustanovenie § 257 C.s.p. umožňuje súdu, aby v rámci svojho uváženia v medziach tohto zákonného ustanovenia nepriznal náhradu trov konania tomu účastníkovi, ktorému inak patrí ich náhrada. Dôvodom na použitie uvedeného ustanovenia môžu byť len okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré C.s.p. neuvádza ani exemplifikatívne, čo však neznamená, že tým vytvára priestor na voľnú úvahu súdu. Pri skúmaní, či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, treba prihliadnúť na osobné, zárobkové, majetkové a iné pomery účastníkov, procesný postoj účastníkov, a to na oboch stranách sporu, okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nárokov, pričom hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 440/2018, zo dňa 19.12.2018). Odvolaciemu súdu navrhla, aby uznesenie súdu prvej inštancie zmenil a žalovaným v 1. až 167. rade nepriznal nárok na náhradu trov konania alebo, aby rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaní sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadrili.

4. Odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu, v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

5. Žalobkyňa odvolaním napadla uznesenie, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania. Namietala, že súd prvej inštancie mal pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania postupovať podľa § 257 C.s.p. a v konaní úspešným žalovaným nepriznať nárok na náhradu trov konania. Za dôvody hodné osobitného zreteľa považovala skutočnosť, že dôvodom zamietnutia jej žaloby boli pochybenia v označení žalovaných, pričom zo skutkových okolností v prejednávanej veci je zrejmé, že stav keď do konania boli nútení vstúpiť žalovaní 1. až 167. (i) nezavinila žalobkyňa, (ii) nevznikol v dôsledku konania žalobkyne, ale vznikol konaním pôvodne žalovaného 2. a následnými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, (iii) žalobkyňa nemala žiadny záujem na účasti žalovaných 1. až 167. v súdnom konaní, (iv) žalobkyňa iba uplatňovala na súde jej legitímne právo vyplývajúce z reštitučného rozhodnutia, pričom stav predchádzajúcich správnych konaní a ich výsledky boli neisté, navzájom si odporujúce, rozporné a chybné, a keďže (v) voči vlastníckemu právu žalobkyne bol v minulosti aplikovaný neoprávnený zásah štátnej moci a neskôr bolo vydané reštitučné rozhodnutie, pričom počas desiatok rokov došlo k zmenám na predmetných nehnuteľnostiach, (vi) časť nehnuteľností, ktoré boli žalobkyňi odňaté v dôsledku neoprávneného zásahu jej ani neboli (a nemohli byť) reštitučným rozhodnutím vrátené, keďže už boli zastavané, (vii) súdne konanie trvalo neúmerne dlho - takmer 24 rokov, pričom bol vydaný aj rozsudok zo dňa 7.3.2012, ktorým bolo priznané vlastnícke právo žalobkyne k sporným pozemkom (a zároveň žalovaní neboli zaviazaní na úhradu trov súdneho konania), (viii) strata sporu pre žalobkyňu bola zapríčinená výlučne formálnym pochybením žalobkyne bez akéhokoľvek posúdenia merita veci, (ix) jediným príjmom žalobkyne je starobný dôchodok, (x) žalobkyňa je osoba vyššieho veku so značným obmedzením mobility a schopnosť vykonávať akúkoľvek zárobkovú činnosť, (xi) predpokladaná suma náhrady trov konania by bola pre žalobkyňu nepochybne likvidačná, a zásadným

spôsobom by zasiahla do jej sociálnej a majetkovej sféry, (xii) ustanovenie povinnosti žalobkyni nahradiť žalovaným trovy konania by bolo v rozpore so skôr prijatým názorom Okresného súdu Bratislava IV v rozsudku zo dňa 7.3.2012, ktorý bol aplikovaný na žalovaných.

6. Podstata ustanovenia § 257 C.s.p. spočíva v tom, že len výnimočne nemusí súd strane, ktorá má nárok na náhradu trov konania podľa všeobecných zásad rozhodovania o nároku na náhradu trov konania, túto náhradu trov konania priznať. Podľa § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Ustanovenie § 257 C.s.p. preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.7.2018, č. k. I. ÚS 153/2018-28, „V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Cdo 17/2009, sp. zn. 5 Cdo 67/2010, či sp. zn. 3 M Cdo 46/2012) ustanovenie § 257 nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov... Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 292/07, či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nálež Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 727/2000)... Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch... Zmyslom predmetného zákonného ustanovenia je, že ak súd zvolí postup podľa neho, nemôže žiadnej zo strán (ani úspešnej, ani neúspešnej) priznať náhradu trov konania. Napriek doslovnému zneniu ustanovenia § 257 nepriznanie sa môže týkať všetkých trov alebo len ich časti... Na účely moderácie nie je rozhodujúce, na základe akej zásady boli trovy uložené a ktorá strana ich má platiť; moderovať možno aj trovy zastaveného konania.“

7.1. Podľa názoru odvolacieho súdu, v prejednanom prípade neboli naplnené výnimočné okolnosti a ani iné dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce použitie ustanovenia § 257 C.s.p.

7.2. Pokiaľ žalobkyňa v súvislosti s možnosťou uplatnenia § 257 C.s.p. v prejednanom prípade dôvodila tým, že jej žaloba bola zamietnutá z dôvodu pochybení v označení žalovaných, odvolací súd poukazuje na to, že určenie okruhu žalovaných je vo výlučnej kompetencii žalobcu (dominus litis), tento nesie aj dôkazné bremeno preukázania ich pasívnej legitímácie. So zodpovednosťou žalobcu za určenie okruhu žalovaných je spojená aj jeho povinnosť znášať prípadné negatívne dôsledky v podobe zamietnutia žaloby pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie na strane žalobcom označeného žalovaného, žalovaných, ako aj povinnosť znášať trovy konania vzniknuté žalovanej strane, ktoré musela vynaložiť na bránenie svojich práv. Okolnosti ustálenia okruhu žalovaných a ich pasívnej vecnej legitímácie tak, podľa názoru odvolacieho súdu, nemožno považovať za dôvod pre postup súdu podľa § 257 C.s.p.

7.3. Pokiaľ žalobkyňa dôvodila, že nezavinila stav, keď do konania boli nútení vstúpiť žalovaní 1. až 167., tento stav pôvodne zavinil pôvodne žalovaný 2. a následní spoluvlastníci nehnuteľnosti, odvolací súd uvádza, že uvedený stav nemožno pričítať ani na ťarchu žalovaných, ktorí nadobudli do vlastníctva byty, spolu s podielom na pozemku, ktorý je predmetom sporu a ktorí rovnako uvedený stav nezavinili.

7.4. Žalobkyňa v odvolaní dôvodila, že v konaní na súde „iba“ uplatňovala svoje legitímne právo, vyplývajúce z reštitučného rozhodnutia. Odvolací súd poukazuje na to, že podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej

republiky. Realizáciu uvedeného ústavného práva však nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa v súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 257 C.s.p.

7.5. Ďalšie žalobkyňou tvrdené skutočnosti, ňou tvrdený neoprávnený zásah štátnej moci, nevydanie reštitučným rozhodnutím vrátených nehnuteľností, dĺžka trvania súdneho konania, starobný dôchodok, vek žalobkyne, predpokladaná suma náhrady trov konania, nemožno považovať za okolnosti hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce uplatnenie ustanovenia § 257 C.s.p. Odvolací súd uvádza, že keďže zásady uplatnenia § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania sú totožné ako pri použití § 150 O.s.p., je použiteľná aj judikatúra, týkajúca sa aplikácie ustanovenia § 150 O.s.p. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.2.2009, sp. zn. 4 M Cdo 2/2008, podľa ktorého „K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie. Tento dôvod je teda daný charakterom tohto konania (konanie o určenie otcovstva, ak maloletý žalobca nemal úspech) alebo charakterom procesnej situácie (napr. zmena zákonnej úpravy, ak žalovaný ako laik, v konaní o určenie právneho vzťahu, nemohol posúdiť zdravotný stav scudziteľa so zreteľom na jeho spôsobilosť na právne úkony). Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať sociálnej situácie účastníkov. V takomto prípade je potrebné pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch (všetkých) účastníkov, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnuť i na postoj účastníkov v konaní.“ V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že žalobkyňa v celom konaní pred súdom prvej inštancie nenavrhol, v otázke náhrady trov konania, postupovať podľa § 257 C.s.p. Uvedenú požiadavku vznesla až v odvolacom konaní, pričom v jeho priebehu len tvrdila skutočnosti týkajúce sa jej sociálnej situácie, tieto však žiadnym spôsobom nepreukázala. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na okolnosti, ktoré ju viedli k súdnemu uplatneniu nároku odvolací súd uvádza, že uvedené skutočnosti neboli a ani nemohli byť predmetom prieskumu súdu prvej inštancie a rovnako odvolacieho súdu, a to práve z dôvodu pochybení na strane žalobkyne v otázke ustálenia okruhu žalovaných. Tieto okolnosti tak nemožno považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa v súvislosti s uplatnením § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

7.6. Pokiaľ žalobkyňa považovala výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie za rozporný s dobrými mravmi, odvolací súd uvádza, že žalobkyňa v odvolaní nešpecifikovala, v čom podľa nej uvedený rozpor s dobrými mravmi spočíva, preto odvolací súd nemal ani možnosť s uvedenou námietkou žalobkyne sa vysporiadať. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania postupoval v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p. a plne procesne úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Prihliadol pri tom na skutočnosť (po zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania odvolacím súdom), že žalovaní sú podieloví spoluvlastníci spornej nehnuteľnosti a v súdnom konaní majú postavenie nerozlučných spoločníkov podľa § 77 C.s.p., preto im nárok voči žalobkyňi priznal spoločne a nerozdielne. V súlade s ustanovením § 363 ods. 3 C.s.p. súd prvej inštancie rozhodol aj o trovách odvolacieho konania, a to prvého (sp. zn. 14 Co 232/2012) a druhého (sp. zn. 15 Co 26/2021).

8. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v súlade s § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

9. Podľa § 396 ods. 1 C.s.p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

10. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

11. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

12. V súlade s vyššie uvedenou právnou úpravou odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania, žalovaní boli v odvolacom konaní plne úspešní, patril by im preto nárok na náhradu trov konania, keďže si však v tomto odvolacom konaní žiadne trovy neuplatnili, v odvolacom konaní boli pasívni a vychádzajúc zo spisu, im žiadne trovy nevznikli, odvolací súd rozhodol tak, že im nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania nepriznal.

13. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).